

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

• Μετά τη λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, όλες οι ευρωπαϊκές χώρες, δεμένες με τη θηλιά του «χρυσού κανόνα» (κάτι ανάλογο με τη θηλιά του Ευρώ –δηλαδή μιας μεταμφίεσης του γερμανικού μάρκου) υιοθέτησαν πολιτικές λιτότητας με τα συνήθη αποτελέσματα: **Αποπληθωρισμός, μείωση των μισθών, μείωση παραγωγής και τρομακτική αύξηση της ανεργίας**.

Στο πλαίσιο αυτό, η αδυναμία των κοινοβουλευτικών δυνάμεων να προτείνουν μια εναλλακτική λύση στο πρόβλημα της επιδεινούμενης ύφεσης και η εμμονή τους στις πολιτικές λιτότητας **είχε ως αποτέλεσμα** μια τρομακτική υποχώρηση της δημοκρατίας στην Ευρώπη και σε **18 χώρες** εγκαθιδρύθηκαν αυταρχικά ή δικτατορικά καθεστώτα.

Μέχρι το 1929, όλοι οι οικονομικοί, κοινωνικοί και πολιτικοί δείκτες (άμεσα παράγωγα των πολιτικών της λιτότητας) **είχαν χειροτερεύσει σε απελπιστικό βαθμό.**
Και επιδεινώθηκαν δραματικά με τη μεγάλη οικονομική κρίση 1929-31.

Οι δυνάμεις που στράφηκαν ευθέως εναντίον των πολιτικών λιτότητας ήταν **η σουηδική σοσιαλδημοκρατία** και **ο γερμανικός ναζισμός**.

• Η απόρριψη των πολιτικών λιτότητας **από τη σουηδική σοσιαλδημοκρατία** (1932 και μετά) είχε ως αποτέλεσμα την ενίσχυση της δημοκρατίας και τη δημιουργία ενός κράτους

πρόνοιας και δικαίου που έμελε να αποτελέσει ευρωπαϊκό και παγκόσμιο σημείο αναφοράς στις δεκαετίες που ακολούθησαν.

• Η απόρριψη των πολιτικών λιτότητας **από τη ναζιστική Γερμανία** (1933-1945) είχε ως αποτέλεσμα τη δολοφονία της δημοκρατίας και την καταστροφή της Γερμανίας και της Ευρώπης, στον πιο ανθρωποβόρο πόλεμο και στην πιο βάρβαρη (βιομηχανικά οργανωμένη) μαζική δολοφονία στην ιστορία της ανθρωπότητας.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΟΥΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα, η Ευρώπη υφίσταται ένα θανάσιμο εναγκαλισμό από το Ευρώ (απλή μεταμφίεση του γερμανικού μάρκου), ως βασικού εργαλείου για την εφαρμογή των πολιτικών λιτότητας που **επανα-δολοφονούν τις ευρωπαϊκές κοινωνίες** (καταδικάζοντάς τες σε μόνιμη εξαθλίωση και αποδιοργάνωση)

και την δημοκρατία

(σπρώχνοντάς την στον αυταρχισμό, όπως τεκμαίρεται από την άκρως ανησυχητική αύξηση των ακροδεξιών μορφωμάτων και των νεοναζιστικών εγκληματικών συμμοριών).

Εάν πάρουμε υπόψη τα ιστορικά διδάγματα, είναι προφανές ότι το πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ευρωπαϊκή κοινωνία έγκειται στην απόκρουση της απειλής της άρνησης του πολιτικού (δημοκρατικού) εαυτού της με τη μετατροπή της σε ένα αυταρχικό φρούριο, εξαιτίας της εμμονής της σε ορισμένες οικονομικές ιδεοληψίες (πολιτικές λιτότητας) που στο παρελθόν οδήγησαν στην καταστροφή της.

Στο παρελθόν, οι Ευρωπαίοι χρειάστηκε πρώ τα να απαξιώσουν και να χάσουν την δημοκρατία (εξαιτίας των εφαρμοσθέντων πολιτικών λιτότητας) **και, στη συνέχεια, να ξανα-ανακαλύψουν τα πλεονεκτήματά της**

-δυστυχώς- μετά την ολοκληρωτική καταστροφή της Ευρώπης, για την ανοικοδόμηση της οποίας υιοθετήθηκαν απ' όλες τις κοινοβουλευτικές δυνάμεις επεκτατικές οικονομικές πολιτικές κενσιανικού τύπου (και, κυρίως, η επιβολή ελέγχων στη δράση του κεφαλαίου και η διευρυμένη εφαρμογή μέτρων που θεμελίωσαν το ευρωπαϊκό μεταπολεμικό κράτος πρόνοιας).

ΕΥΡΩ: ΜΙΑ ΠΡΟΑΝΑΓΓΕΛΘΕΙΣΑ ΚΡΙΣΗ (1993)

Το **Ευρώ** είναι ένα παράδοξο, κενοφανές και μοναδικό νόμισμα στη νομισματική ιστορία του κόσμου.

Όλα τα νομίσματα έχουν πίσω τους μια **Κεντρική Τράπεζα** (που είναι αρμόδια για τη νομισματική πολιτική) και μια κρατική εξουσία / ένα

Υπουργείο Οικονομικών

(που ασκεί την δημοσιονομική πολιτική).

Όλα, εκτός από το Ευρώ,

το μοναδικό νόμισμα που δεν έχει πίσω του ένα Υπουργείο Οικονομικών. Επασχε, δηλαδή, από τη γένεσή του από μια κακοήθη νεοπλασία, εξαιτίας της οποίας οδηγείται σήμερα στο θάνατό του.

Τον **Φεβρουάριο 1993**, ο **Φρανσουά Μιτεράν**, ο **Χέλμουτ Κολ** και ο **Ζακ Ντελόρ** βρίσκονταν αντιμέτωποι με ένα πολιτικο-οικονομικό σχέδιο για την Ευρωπαϊκή Ένωση που περιλάμβανε και τη δημιουργία του κοινού νομίσματος.

Στη διάρκεια αυτής της συζήτησης, ο **Ντελόρ** επιχειρηματολόγησε ότι παράλληλα με τη δημιουργία της

Τράπεζας

Ευρωπαϊκής Κεντρικής

(που θα ασκούσε

τη νομισματική πολιτική) έπρεπε να δημιουργηθεί και κάποιου είδους

Υπουργείου Οικονομικών

(που θα ασκούσε δημοσιονομική πολιτική), πράγμα που σήμαινε ένα μεγάλο βήμα στην κατεύθυνση της πολιτικής ενοποίησης της Ευρώπης.

Στις αιτιάσεις του Ντελόρ, ο **Κολ** αντέτεινε ότι δεν υπάρχει κανένα ευρωπαϊκό κοινοβούλιο που θα δεχόταν να παραχωρήσει εθνική κυριαρχία τέτοιας έκτασης. Και ο

Μιτεράν

, ύστερα από πολλή σκέψη, είπε:

«Ας οικοδομήσουμε τον ένα πυλώνα που μπορούμε σήμερα, και όταν μετά από 15-20 χρόνια οι διάδοχοί μας βρεθούν αντιμέτωποι με μια μείζονα κρίση, θα είναι υποχρεωμένοι ή να οικοδομήσουν και τον δεύτερο πυλών [Υπουργείο Οικονομικών] ή να διαλυθούν». 'Η όπως το έθεσε επί λέξει ο ίδιος: «Jacques, έχεις απόλυτο δίκιο. Όμως δεν υπάρχει πιθανότητα να προωθήσω αυτήν την πρότασή σου. Ο Helmut κι εγώ δεν διαθέτουμε την πολιτική ισχύ να την περάσουμε. Προς το παρόν, μπορούμε μόνο να δέσουμε τις οικονομίες μας με ένα κοινό νόμισμα – και αυτό θα κάνουμε. Όταν όμως μετά από 15-20 χρόνια θα έρθει μια μεγάλη Κρίση, τότε οι διάδοχοί μας θα βρεθούν μπροστά σε ένα μεγάλο δίλημμα:

Είτε να κάνουν πράξη αυτό που προτείνεις, είτε να αφήσουν το κοινό νόμισμα να καταρρεύσει

»

.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται το Ευρώ σήμερα: **Η Ευρώπη είναι υποχρεωμένη ή να κάνει ένα αναγκαίο αποφασιστικό βήμα για την πολιτική ενοποίηση της** (αυτό σημαίνει η δημιουργία ενός ευρωπαϊκού υπουργείου οικονομικών) **ή να διαλυθεί.**

ΕΥΡΩ: Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (2015)

• Το **2008**, μετά την χρεοκοπία της αμερικανικής τράπεζας **LeamanBrothers** (που η **διάσωσή της θα στοίχιζε μόνο 10 δις δολάρια**) εξαιτίας της άρνησης των σχεδιαστών της αμερικανικής πολιτικής να τη διασώσουν από τη χρεοκοπία (λόγω της παρανοϊκής εμμονής τους σε μια ορισμένη ιδεοληπτική οικονομική «ορθοδοξία»), **προκλήθηκε μια κρίση** που, γρήγορα, μεταδόθηκε στο χρηματοπιστωτικό σύστημα ολόκληρου του πλανήτη, πλήττοντας με ιδιαίτερη σφοδρότητα τις χώρες που δεν διέθεταν το εργαλείο της νομισματικής υποτίμησης (και, κυρίως, τις χώρες της Ευρωζώνης).

• Το **2015**, η Ευρώπη βρέθηκε αντιμέτωπη με την κορύφωση μιας «μείζονος κρίσης» που ξεκίνησε από 2008 αλλά **είχε προβλεφθεί από το 1993:**

«Μιτεράν (1993): **Όταν όμως μετά από 15-20 χρόνια θα έρθει μια μεγάλη Κρίση, τότε οι διάδοχοί μας θα βρεθούν μπροστά σε ένα μεγάλο δίλημμα:** ***Είτε να κάνουν πράξη αυτό που προτείνεις, είτε να αφήσουν το κοινό νόμισμα να καταρρεύσει***

»

.

Στη σημερινή φάση της κρίσης, ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής **Ζαν-Κλοντ Γιούνγκερ**

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Κυριακή, 08 Μάρτιος 2015 15:53 -

κατέθεσε στη σύνοδο του
Συμβουλίου Κορυφής
της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έγινε στις
12 Φεβρουαρίου 2015
στις Βρυξέλες,
μια σειρά από προτάσεις
για «τον μετασχηματισμό
της ζώνης του ευρώ από μια ατελή νομισματική ένωση σε μια ένωση που θα έχει πιο
ολοκληρωμένη θεσμική δομή».

Την επομένη της Συνόδου Κορυφής στις Βρυξέλες (13/2/2015), η εφημερίδα **Financial Times**
μετέδωσαν:

«Ο Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ κατέθεσε στους Ευρωπαίους ηγέτες έκθεση η οποία προτείνει υπό τη μορφή 'ρητορικών ερωτημάτων' ισχυρότερη ενιαία διακυβέρνηση, πρόσθετες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις, τη δημιουργία προϋπολογισμού μόνο για την ευρωζώνη, τη δημιουργία κοινοβουλίου μόνο για την ευρωζώνη, αλλά και νέους θεσμούς που θα υπηρετούν το ενιαίο νόμισμα.

Το πλήρες σχέδιο για τα μέτρα ενοποίησης της ζώνης του ευρώ αναμένεται να εξετασθεί στη Σύνοδο Κορυφής του Ιουνίου 2015.

Ωστόσο, ενδιάμεσα θα έχει ανοίξει ο διάλογος για τις παρεμβάσεις που παρουσίασε χθες ο επικεφαλής της Κομισιόν...

Οι υποστηρικτές της πρότασης αυτής βλέπουν μια ευκαιρία αντικατάστασης των μονομερών δημοσιονομικών αποφάσεων, μέσα από ένα δημοκρατικό σώμα, το οποίο θα λαμβάνει αποφάσεις με πλειοψηφία.

Το Ευρωκοινοβούλιο δεν μπορεί να παίξει αυτόν τον ρόλο, πρώτον επειδή περιλαμβάνει 28 χώρες, πολλές εκ των οποίων δεν θέλουν περαιτέρω πολιτική ή δημοσιονομική ένωση και δεύτερον επειδή έχει σημασία να συμπράξει το εθνικό Κοινοβούλιο».

• Αν πάρει κανείς υπόψη του το γεγονός ότι στο πλαίσιο της κατανομής των «διαύλων

διαρροών» στα ΜΜΕ μεταξύ των ευρωπαϊκών θεσμών και του Βερολίνου, η εφημερίδα *Financial Times*

αποτελεί τον κύριο «δίαυλο διαρροών» που χρησιμοποιεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Κομισιόν),

είναι φανερό ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια διεργασία αναδιάρθρωσης βασικών ευρωπαϊκών θεσμών που,

ενδεχομένως

θα αρχίσουν να ενταφιάζουν σιγά-σιγά τις πολιτικές λιτότητας (παρά την αντίσταση της Γερμανίας) ως το μόνο μέσο που θα μπορούσε να διασώσει την Ευρωζώνη και το ευρωπαϊκό εγχείρημα συνολικά.

• Απ' αυτή την άποψη, **η Ελλάδα**, το πειραματόζωο, ο αποσυνάγωγος και το κράτος-παρίας της Ευρώπης (2010-2014), με τη **συντριπτική εκλογική ήττα** των εγχώριων

δωσίλογων της δουλικής εφαρμογής των αφανιστικών πολιτικών της λιτότητας (στις 25 Ιανουαρίου 2015),

α

ρχίζει να αποκαθίσταται

ως

κράτος-πρωτοπόρος

στην εναντίωση των ευρωπαϊκών κοινωνιών στις καταστρεπτικές επιλογές που επιβάλλονται σε όλη την Ευρώπη από τη Γερμανία...

Κλεάνθης Γρίβας

Όταν ο Ντάϊσελμπλουμ απαισιο-δοξεί, εμείς αισιοδοξούμε